

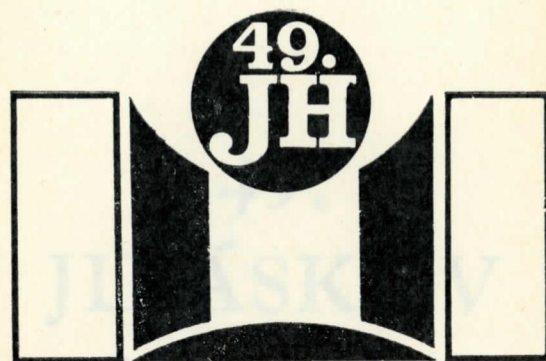
**FESTIVAL ZÁJMOVÉ UMĚLECKÉ ČINNOSTI
1979 — 1980 NA POČEST 35. VÝROČÍ SNP
A 35. VÝROČÍ OSVOBOZENÍ
ČESKOSLOVENSKA SOVĚTSKOU ARMÁDOU**

49. JIRÁSKŮV HRONOV

**NÁRODNÍ PŘEHLÍDKA
AMATÉRSKÝCH
DIVADELNÍCH SOUBORŮ**

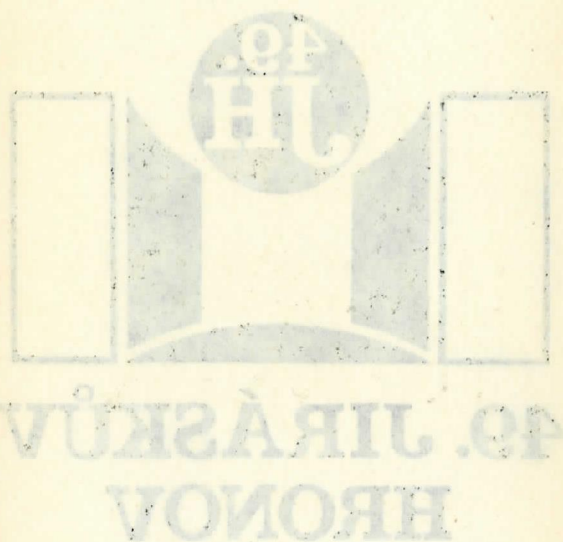
3. — 10. SRPNA 1979

49. JIRÁSKŮV HRONOV

NÁKUPNÍ PREJTOKA
AMATEŘSKÝCH
DIVADELNÍCH SPOLEKŮ

**FESTIVAL ZÁJMOVÉ UMĚLECKÉ ČINNOSTI
1979 — 1980 NA POČEST 35. VÝROČÍ
SLOVENSKÉHO NÁRODNÍHO POVSTÁNÍ
A 35. VÝROČÍ OSVOBOZENÍ
ČESKOSLOVENSKA SOVĚTSKOU ARMÁDOU**

49. JIRÁSKŮV HRONOV

**NÁRODNÍ PŘEHLÍDKA
AMATÉRSKÝCH
DÍVADELNÍCH SOUBORŮ**

Historie obsažená v přítomnosti

Téměř půstoletá tradice Jiráskových Hronovů naznačuje mnohé souvislosti směřující k sahotným podstatám bouřlivého vývoje inscenačních tradic amatérského divadelnictví a na druhé straně upozorňuje na sepětí hronovských přehlídek se životem naší socialistické společnosti, s nezbytností zaujímat divadlem stanoviska k problémům nejaktuálnějším. Zcela jistě existuje nespočet cest naznačujících jak dosáhnout tohoto stanoviska, často ostře vyhraněného, nicméně jednou z nich je orientace všech podstat práce amatérských divadelních souborů k úkolům, v nichž je přítomnost zobrazována a obsažena — není důležité formální hledisko, ale samotný fakt, který určuje těžiště obsahu inscenační praxe. Jednou z mnoha forem jsou pravidelně vyhlašované festivaly zájmové umělecké činnosti, které otevírají ideový prostor nejen pro amatérské divadelnictví, ale pro všechny obory zájmové umělecké činnosti. Jejich smyslem je usilovat především o postižení pokrokového historického odkazu; ale vedle těchto myšlenek tu hraje velmi podstatnou a nezastupitelnou roli dnešní život se všemi jeho radostmi, pocitem štěstí z dosažených úspěchů a na druhé straně i potřeba vstupovat do konfliktu řešícího nové možnosti práce, poukazující na nedostatky. A jaké by bylo amatérské divadelnictví, odrážené ve své nejvyšší kvalitě jednotlivými ročníky Jiráskových Hronovů, kdyby stálo stranou celospolečenské aktivity, někde v prostoru blíže neurčeném, kdyby jeho tvůrci hledali jen pocit uspokojení z divadla pro divadlo, aniž by se rozhlíželi kolem sebe a hledali inspirující momenty právě v tom, co každému z nás působí radost, či problémy spjaté se schopností klást si konstruktivně nejrůznější

otázky a hledat na ně odpovědi v celé mnohostrannosti postojů, měřítek a hodnot.

Letošní 49. ročník Národní přehlídky amatérských divadelních souborů je součástí Festivalu zájmové umělecké činnosti 1979—1980, vyhlášeného na počest 35. výročí Slovenského národního povstání a 35. výročí osvobození Československa Sovětskou armádou. Současně je letošní přehlídka událostí významnou pod zorným úhlem blížícího se padesátiletí Jiráskových Hronovů, které v různých etapách společenského vývoje zaznamenaly četné vnitřní proměny, promítající se v plném rozsahu do ideového vyznění jednotlivých ročníků, ve snaze prověřit a na racionální základně rozvinout možnosti růstu amatérského divadelnictví, jako dynamicky pracujícího organismu opírajícího se o umění dívat se a navíc pak ještě o nejlepší tvůrčí síly, obsažené v prostoru všech typů aktivit utvářejících strukturu divadla, divadelního představení.

Nepochybně je zdrojem četných objevů sám archiv Jiráskových Hronovů, který v dokumentech ukazuje, jaká obrovská šíře témat, hledisek, měřítek a forem práce je spojena s amatérským divadelnictvím a zejména pak v kterých obdobích se divadlo co nejtěsněji přibližuje možnosti vymezení určitého společenského jevu, kdy díky průkopnickým inscenacím navazujícím na nejlepší tradice, souzní se životem, na jehož otázky po svém způsobu odpovídá. Snad i takto je v naší přítomnosti obsažena minulost, možná i tímto způsobem přispívají amatérské divadelní soubory k objevování nového, vycházejíce z cílů, které předně postavila socialistická společnost.

Bude tomu tak i v letošním ročníku Jiráskova Hronova, jehož širší souvislosti jsou naznačeny obsahem Festivalu zájmové umělecké činnosti 1979—1980 a zejména pak významem 35. výročí Slovenského národního povstání, k němuž se letos vracíme nejen prostředky uměleckého zobrazení historických událostí,

ale především stanoviskem dnešních lidí. Letošní rok je významný v mnoha směrech, připomeňme si například 60. výročí vzniku Slovenské republiky rad, vyhlášené 16. června 1919 v Prešově, která kromě jiného věnovala už v prvních revolučních dnech velikou pozornost rozvoji školství, vzdělání a osvěty — osvětové komise vznikaly na všech stupních státní moci, opírajíce se o Nařízení SSR č.XXIV, O zespolenštění škol a výchovných ústavů.

Uskutečnění projektu Slovenské republiky rad nepochybně souviselo i s revolučním hnutím v roce 1944 a zcela určitě pak s položením základů pro budování socialismu po roce 1948, kdy se v plné míře začala rozvíjet i nová, socialistická kultura. Její součástí je také Jiráskův Hronov, který napomáhal rozvoji amatérského divadelnictví a mnohé z jeho průkopnických činů dokonce přímo podnítil. Můžeme předpokládat, že tak tomu bude i letos, v předvečer jubilejního 50. Jiráskova Hronova.

Hronov žije Hronovem

Jiráskovo město je středem pozornosti divadelních odborníků, literárních badatelů, místem častých výprav za krásami lidové architektury a poznáním. Avšak v myslích tisíců je spojen s přehlídkami amatérského divadelnictví, Jiráskovými Hronovy. Takřka po celý rok přichází korespondence z nejbudálenějších míst naší vlasti, ale také výstřižky z novin a časopisů, jež se na svých stránkách zabývaly divadelní přehlídkou, která má nebývalé specifikum, že totiž ve své programové i vzdělávací části naplňuje základní cíle rozvoje zájmové umělecké činnosti v oboru amatérského divadelnictví a výsledky jednotlivých ročníků naznačuje další možné vývojové směry. Jiráskovy Hronovy v těsné vazbě na strukturu amatérské divadelní práce v celé republice, svébytně odpovídají na základní otázky přítomnosti, přibližují minulost a zejména pak napomáhají výměně zkušeností a názorů mezi členy divadelních souborů a divadelními odborníky.

V letošním roce je Jiráskův Hronov národní přehlídkou amatérského divadla, která je součástí Festivalu zájmové umělecké činnosti vyhlášeného na počest 35. výročí Slovenského národního povstání a 35. výročí osvobození Československa Sovětskou armádou. Pro nás pro všechny znamená toto zaměření veliké úsilí, a to jak v kolektivech amatérských divadelních souborů, jejichž práce vytváří základní osnovu hronovského divadelního programu, tak pro množství obětavých lidí, kteří se snaží ze všech sil vytvořit pro Jiráskův Hronov ovzduší ryze pracovní, atmosféru v níž se v plné míře mohou rozvinout všechny druhy zájmových aktivit, jež jsme uvykli pova-

žovat za součást jednotlivých ročníků přehlídek.

Pro přípravný výbor Jiráskova Hronova, Městský národní výbor a jednotlivé pracovní skupiny je rozhodujícím činitelem krásný vztah návštěvníků přehlídky k divadlu a k místu, které divadlem žije. Proto každoročně sami sobě zvyšují míru svých úkolů, protože správně pochopili, že jejich splnění je poměřováno ryzostí vztahu všech divadelníků k městu, které je rodištěm Aloise Jiráska a navíc během 49 let získalo nevšední pověst tribuny našeho amatérského divadla.

Po celý rok město vskutku Hronovem žije, přehlídka a s ní spojené tradice jsou obsaženy v myslích všech občanů a mnoha dobrovolných pracovníků, kteří spolu s divadelníky nacházejí v Jiráskově divadle i v diskusních klubech možnosti uplatnění svých zájmů a schopností. Vždyť i zde pracuje amatérský divadelní soubor, který si rok od roku klade stále náročnější inscenační cíle. A kromě toho jeho členové během hronovské přehlídky pomáhají přípravnému výboru při řešení mnoha důležitých otázek, ať už máme na mysli zajištění technického provozu budovy Jiráskova divadla nebo nejrozmanitější společenské funkce, které členové hronovského souboru přijímají rádi a skromně.

Celé město je svým vnitřním životem těsně spjato s Jiráskovým Hronovem, jsou to všichni občané, pracující hronovských závodů, pracovníci Závodního klubu Mistra Aloise Jiráska a jeho zájmové kolektivy, celoroční aktivita obyvatel města, která má mnoho cílů — jeden z nich má však přímý vztah k tvorbě příjemného a důstojného prostředí pro divadelní přehlídku, festival, jenž v příštím roce oslaví celé půlstoletí.

Specifika jednotlivých ročníků Jiráskova Hronova zcela samozřejmě zasahují celou oblast kulturního života našeho města. Můžeme bez rozpaků říci, že letní divadelní přehlídky

patří k jeho vrcholům a tak jsou také přijímány. Celoroční zájem lidí, drobné i rozsáhlejší přípravné práce proto patří k životu města a konec konců sama organizační část přehlídky, která je z větší části záležitostí dobrovolných i profesionálních kulturních pracovníků a funkcionářů z místa přesvědčivě vypovídá o tom, že Hronov opravdu Hronovem žije.

MěstNV Hronov

**DĚLNICKÉ DIVADLO PŘI OBVODNÍM
KULTURNÍM A VZDĚLÁVACÍM STŘEDISKU
BRNO V**

Patronát:

**AGROSTAV HRONOV, ZV ROH
a hospodářské vedení**

Alois Jirásek

KOLÉBKKA

(Komedie na motivy z českých dějin)

Úprava a režie: F. Klaška

Hudba: dr. J. Dlouhý, j. h.

Scéna: P. Hlaváč

Inspice: M. Hlavnička; kostýmy: O. Veselá;

světla: L. Macek, J. Nekuda; zvuky: J. Vykypěl;

rekvizity: O. Mouka; text sleduje:

H. Weinsteinová

**JIRÁSKOVO DIVADLO — 3. SRPNA 1979
PÁTEK — 16.30 a 19.30 HODIN**

OSOBY A OBSAZENÍ

Král Václav IV. — PAVEL BEDNÁŘ

Mistr Purkart, průvodce krále — FR. KLAŠKA

Daniel z Mrákotína,
purkrabí na Jívně — JIŘÍ POSTRÁNECKÝ

Jíra, královský polesný — JOSEF VESELÝ

Maří, jeho sestra — OLGA VESELÁ

Alena, jeho vnučka — ŠÁRKA KOZINOVÁ

Jan, student z Rakovníka — EDUARD KOLÁŘ

Dobronička, hajný u Jíry — JOSEF HORÁK

Margréta,
hospodyně na Jívně — MILADA BROŽOVÁ

Rubín, apotečník — MILOŠ BARTUŠEK

Bláha, sedlák — OTAKAR MOUKA

První chlapec — JINDŘICH NEKUDA

Druhý chlapec — MIROSLAV HLAVNIČKA

První děvče — LENKA SOUČKOVÁ

Druhé děvče — JANA BRADOVÁ

První zbrojnoš — JAROSLAV FADRNA

Druhý zbrojnoš — JIŘÍ MACHÁLEK

Třetí zbrojnoš — LIBOR OLŠAN

Bubeník, také zbrojnoš,
živý zvukař, trubač atd. — MIRKA MOUKOVÁ

SLOVO REŽISÉRA

Alois Jirásek, skvělý znalec české historie, gymnaziální profesor dějepisu, vpravdě lidový spisovatel, jak jej označil dr. Zdeněk Nejedlý, napsal komedii KOLÉBKA jako volné zpracování motivu z českých dějin, jako básnický pohled pravověrného Čecha na úsměvnou pří-

hodu ze života syna největšího krále české historie.

Česká státnost a svrchovanost dosáhly ve 14. století vrcholu svého rozkvětu, Čechy i Čechové byli uznáváni celou kulturní Evropou především zásluhou hlavy českého státu i tehdejší křesťanské Evropy, českého krále a římského císaře Karla IV.

Otec vlasti Karel měl velké plány nejen s českými zeměmi, ale i se svým synem Václavem IV., hlavní postavou komedie KOLÉBKA. Pro naši inscenaci není podstatné, zda se mu splnily, nás zajímá především historka sama.

Že naši předkové nebyli bez lidských chyb, že existovala zloba, závist, chamtivost, křivda, servilnost, protekce, ale i láska, přátelství, upřímnost, čestnost, spravedlnost a trest, potvrzuje Jiráskova komedie. Tyto lidské vlastnosti jsou hlavním tématem celé hry a domníváme se proto, že i KOLÉBKA může promluvit k srdci dnešního diváka a s úsměvem pranýřovat také naše vady a chyby.

F. K.

**DIVADELNÍ SOUBOR
MĚSTSKÉHO KULTURNÍHO STŘEDISKA
V PRACHATICÍCH**

Patronát:

**KOVOPOL, n. p., POLICE n. Met., ZV ROH
a hospodářské vedení**

Maxim Gorkij

NA DNĚ

Překlad: Leoš Suchařípa

Umělecká spolupráce: Antonín Bašta, j. h.

Režie: Josef Němeček

Scéna, světla: Jiří Slad

**JIRÁSKOVO DIVADLO — 4. SRPNA 1979
SOBOTA — 16.30 a 19.30 HODIN**

OSOBY A OBSAZENÍ

Michal Berlák — JAROSLAV CHURÁŇ

Vasilisa — JANA NĚMEČKOVÁ

Nataša — ZLATA HUBÁČKOVÁ

Medvědov — JOSEF NĚMEČEK

Vaska Popel — JAROMÍR POPIEL

Klešťa — JOSEF TIŠLER

Anna — JARKA MIKULCOVÁ

Nasťa — HANA MORŠTAJNOVÁ

Buchta — VLADIMÍRA ŠÍPOVÁ

Bubnov — STANISLAV KLIMEŠ

Baron — JIŘÍ ZIKMUND

Satén — EVŽEN STRÍBRSKÝ

Herec — JIŘÍ HRDLIČKA

Luka — KAREL ZIKMUND

Text sleduje: Marta Haklová

SOUBOR O SOBĚ

V letošním roce uplynulo padesát let od založení městského ochotnického souboru v Prachaticích. Padesát let usilovného snažení ochotníků, znamenajících nejen úspěchy, ale i prohry, které s sebou ochotnická práce přináší. Toto snažení si jistě zasluhuje pozornost co nejširší veřejnosti. Chceme připravit vydání almanachu, soustředit fotografie, plakáty, programy, kritiky a umožnit setkání lidí, kteří se během padesáti let na práci ochotnického souboru podíleli. Myslím, že je správný názor městských orgánů, abychom oslavy odložili do nově opraveného divadla. Jistě toto setkání bude důstojnější, než kdyby k němu došlo v provizorních podmínkách.

V několika větách bych se ale chtěl zamyslet nad posledními deseti lety. Deseti lety, kdy soubor pracuje při městském kulturním středisku. Byla to léta pravidelné práce a pokusů o nejkvalitnější inscenace. Dávám za pravdu

těm, kteří říkají, že naše činnost v okrese supluje dřívější vesnická zájezdová divadla. Proto snaha o výběr pokud možno nejpestřejšího repertoáru, od hudební komedie a her současných, až ke hrám světové klasické tvorby. Od roku 1971 s námi pravidelně spolupracuje náš přítel Antonín Bašta (režisér MD v Českých Budějovicích). Dnes mohu říci, že nás, málo zkušené, nebo nezkušené stále zasvěcuje do tajů divadla. A je stále co nacházet a čemu se učit. Hlavně jeho zásluhou dosáhl soubor v posledních letech úspěchů. Bratr Žak, Než kohout zazpívá, Věc Makropulos, Zapomeňte na Hérostrata, moc rádi vzpomínáme na práci při studování těchto inscenací.

Do souboru přicházejí noví členové. Díky pochopení MěstNV se máme kde scházet i po uzavření divadla. Je nám dobře v naší klubovně, kam jsme soustředili veškerou naši činnost — kde pilně zkoušíme. A protože ta kulatá výročí a skutečnost, že nám hry realistické „asi jdou líp“ přišel k nám do klubovny na návštěvu Maxim Gorkij se svou hrou „Na dně“ a nám se ani nezdá, že se narodil již před 110 lety.

Několik desetiletých čísel:

„NA DNĚ“ je devatenáctou premiérou. — K 1. 10. 1978 sehráno 185 představení, které vidělo zhruba 42 000 diváků. Souborem prošlo 81 členů. — Za největší úspěchy považujeme účast na národních přehlídkách — Spišská Nová Ves, Jablonec, Žebrák, Tábor a na celostátní přehlídce — Jiráskův Hronov 1976.

Josef Němeček

DĚLNICKÉ DIVADLO PŘI OBVODNÍM KULTURNÍM A VZDĚLÁVACÍM STŘEDISKU BRNO V

Patronát:

TEPNA, n. p., NÁCHOD, PV ROH
a hospodářské vedení.

Oldřich Daněk

DVA NA KONI, JEDEN NA OSLU

(Divadelní hro o dvou částech)

Režie: Pavel Rímský, j. h.

Hudba: Zdeněk Pololáník

Výtvarník: Milan Zezula, j. h.

Asistent režie: Josef Veselý

Scéna: Petr Hlaváč

Kostýmy: Olga Veselá;

světla: Jindřich Nekuda, Luboš Macků;

zvuk: Jan Vykypěl; rekvizity Otokar Mouka;

představení řídí: Miroslav Hlavnička;

text sleduje: Helena Weinsteinová

JIRÁSKOVO DIVADLO — 5. SRPNA 1979

NEDELE — 16.30 a 19.30 HODIN

OSOBY A OBSAZENÍ

Zajíc — PAVEL BEDNÁR

Hřbet — JIŘÍ POSTRÁNECKÝ

Svatý — FRANTIŠEK KLAŠKA

Rychtář Šindel — JOSEF VESELÝ

Stařík, zvaný Psí noha — JOSEF HORÁK

Putykář — MIROSLAV KUČERA

Perchta, jeho žena — MILADA BROŽOVÁ

Bezka, služka v hospodě — ŠÁRKA KOZINOVÁ

Mátoha z Prámu — MILOŠ BARTUŠEK

Chval z Drslavi — EDUARD KOLÁŘ

Běta, Mátohova dcera — MIROSL. MOUKOVÁ

Královský hejtman — PETR HLAVÁČ

Hoňsobě — JIŘÍ MACHÁLEK

Kadeřavý — JINDŘICH NEKUDA

Slepec s píšťalkou — MIROSLAV HLAVNIČKA

Chór — MILOŠ MAUER

OTOKAR MOUKA

LIBOR OLŠAN

JAN VYKYPĚL ml.

REŽISÉR O AUTOROVI:

Setkání s každou Daňkovou hrou je velice zajímavé a prospěšné. Každá je tvrdým oříškem pro režiséra i herce, má vzácně vyváženou stránku emocionální i racionální, a snaha o slovní vyjádření myšlenek a motivů vede k

pouze rozumovému uchopení struktury hry a skončí v neúplném vyslovení celku. Inscenace by měla povědět sama dost o tvůrci hry i o inscenátorech a jejich podílu na celku. — Mám tuto hru obzvlášť rád, proto se k ní vracím, tentokrát ve spolupráci se svými přáteli amatéry.

Daňkovy hry bývají mnohovrstevnaté a téměř všechny oscilují kolem problému lidí, ocitajících se na nesprávné straně, protože Daňěk neustále rozvíjí monotéma odpovědnosti člověka ke společnosti a také člověka k sobě samému. Daňěk ovšem ví, že jedna hra nikoho nepřetvoří, ale měla by dokázat emotivně a racionálně zasáhnout. Měla by provokovat myšlení. Dialektické myšlení.

Pavel Rímský

SMYSL DAŇKOVÝCH TŘÍ ŽOLDNĚŘŮ

Český novinář, kritik a filozof dr. Jiří Hájek ve svém článku v časopise TVORBA po premiéře hry DVA NA KONI, JEDEN NA OSLU označil tuto hru jako „tragickou grotesku“. Trefil přesně do černého bodu.

Příběh tří dobromyslných žoldněrů, kteří sloužili pánům po celé Evropě a nikdy si nic nevysloužili, kteří byli rádi, že si zachovali své tělesné schránky a „nedotčené“ duše v nich, je žoldněřská donkichotiáda. Daňěk v ní říká, že pro žoldněře je nepřiměřeným luxusem zabývat se spravedlností či nespravedlností. Kdo chce bojovat za spravedlnost, musí si zvolit jiné zaměstnání, protože jako žoldněř bude jen nespolehlivým fušerem. Ti tři jsou bití jen proto, že se pokoušejí tyto dvě „profese“ spojit. A tak si nevydělají ani žold, ani neprospějí spravedlnosti, která je pro ně stejně těžko k rozeznání.

Daňkovi žoldněři si však tento luxus dovolí, jenže pak jsou atypičtí. Ozývá se v nich mírumilovné češství, smysl pro dobrodružnost, je v nich kus génia Švejkova, ale i Voskovcova a Werichova. Dovedou bavit své diváky, ale nad to na jejich epizodickém příběhu poznává divák normy mezilidských vztahů, smysl a hodnoty života, morální a etické zásady, na něž v běhu života, ve chvatu a spěchu i dnešní lidé, žijící ve zcela odlišných podmínkách, než v jakých žili lidé v Daňkově fixním XIV. století, pozapomněli.

A tak se na „žoldněřské zastávce“ zastaví i divák a je zasažen, jakoby mimochodem, při zábavě, tím, o čem často mluvíme, ale na co tak často zapomínáme. V tom je asi nejvlastnější smysl Daňkovy tragické grotesky.

Se vši naléhavostí se tu také připomene svět žoldněrů dneška, kteří se nezabývají otázkou, zda slouží spravedlivé či nespravedlivé věci.

Slouží pánovi, který je platí a dobře platí, a nic je nenapadne vzrušovat se zkoumáním, zda stojí na správné straně.

Daňkova hra je vzrušujícím příběhem, plným nástrah, záludností, překvapivých zvratů, i surovostí a bezcitností. Ale uprostřed světa bez zákonů doutná jako lidská jiskérka v popelu lidskost, cena života, cena člověka, lidská družnost a touha po lepším světě a trochu krásnějším životě.

Pavel Rímský, režisér

**DIVADLO MLADÝCH VYSOKÁ LIBEŇ
PŘI JZD „25. VÝROČÍ“
V MĚLNICKÉM VTELNĚ**

Patronát:

JZD NÁSTUP, ŽDÁRKY, vedení družstva

Jerzy Broszkiewicz

**KONEC
KNIHY VI.**

(Hra o dvou dějstvích)

Překlad a úprava: Miloš Švarc

Režie: Miloš Švarc, j. h.

Hudební improvizace: Zdeněk Mareš

Výtvarná spolupráce: Zdeněk Pavel, j. h.

Kostýmy: Alžběta Hanková;

světla: Milan Rous;

technici: Josef Slavík, Jaroslav Hanek,

Miloslav Kunc; zvuk: Petr Herink;

představení řídí: Růžena Chytrá;

text sleduje: Marie Marešová

JIRÁSKOVO DIVADLO — 6. SRPNA 1979

PONDĚLÍ — 16.30 a 19.30 HODIN

OSOBY A OBSAZENÍ

Doktor Mikuláš Koperník,
kanovník fromborský,

astronom — JOSEF VIDEMAN

Johanes IV., biskup varmijský

— FRANTIŠEK DĚDEK

Jiří Jáchym Retik, profesor matematiky
university ve Wittenberku

— VLADIMÍR POLÁČEK

Gnafeus, literát — STANISLAV HANEK

Plotovský — VLADIMÍR HANEK

Žebravý mnich — JAROSLAV LIEBZEIT

Anna Schillingová — LADISLAVA ROUSOVÁ

Kristína, kanovnickova neter

— MARIE LIEBZEITOVÁ

Sestra Beata — LIBUŠE RICHTEROVÁ

Matka zloděje Jakuba — MARIE VIDEMANOVÁ

Žena zloděje Jakuba — VLADISL. HANKOVÁ

SOUBOR O SOBĚ

V červnu letošního roku oslavil divadelní soubor mladých z Vysoké Libně, který pracuje při JZD „25. výročí“ v Mělnickém Vtelně, dvacet let svého trvání.

Dvacet let je málo z hlediska dějin. Ale je to velmi dlouhá doba z hlediska práce lidského kolektivu, vedeného společnou myšlenkou a společným úsilím.

Za dvacet let se v souboru vystřídalo při přípravě jednotlivých inscenací celkem 109 lidí, soubor uvedl 30 celovečerních premiér ve 174 reprízách a svá představení uváděl na padesáti různých jevištích. Od nesmělých inscenací, které soubor uváděl pouze na svém miniaturním nevybaveném jevišátku v sokolovně ve Vysoké Libni (obci s necelými 400 obyvateli) šel přes první úspěchy v okresních přehlídkách až na první národní přehlídku vesnických a zemědělských souborů, kde se hrou O. Zelenky „Věčně tvůj“ získal téměř všechny ceny, které při přehlídce byly uděleny.

To bylo v roce 1970. V následujícím roce se soubor s komedií V. K. Klicperry „Ženský boj“ zúčastnil nejen národní přehlídky ve Vysokém nad Jizerou, ale i zájezdu na Slovensko a na festival do Bulharska. Poté následovaly další hry: „Červen, počátek léta“ od J. Edlise, hra Braginského-Rjazanova „Jednou na Silvestra“, s kterou získal i putovní pohár A. P. Čechova ve Svitavách, komedií J. Jílka „Vše“ a konečně jedno z posledních představení, Daňkova „Válka vypukne po přestávce“. Tuto hru soubor mimo řady přehlídek a zájezdů uvedl i v rámci 47. Jiráskova Hronova.

Soubor se v průběhu let zapojuje do soutěží aktivity souborů ZUČ, podílí se na kulturně-politickém životě obce, pracuje pro děti i s dětmi v oblasti kultury, zúčastňuje se brigád na zvelebení obce — prostě nezůstává stranou, odtržen od života společnosti.

**DRAMATICKÝ ODBOR
SPOJENÉHO ZÁVODNÍHO KLUBU ROH
ČERVENÝ KOSTELEČ**

Patronát:

**MEZ, n. p., NÁCHOD,
ZV ROH a hospodářské vedení**

Aldo Nicolaj

TAMBOŘI

ANEB TŘI NA LAVIČCE

(Komedie o dvou dílech a čtyřech obrazech)

Překlad a úprava: Jan Makárius

Režie: Jiří Kubina

Návrh scény: Milan Labík

Scénu zhotovili: L. Vitek, J. Jančík;

světla: J. Kaufman; zvuk: Milan Pohl;

kostýmy: L. Nosková; masky: M. Čermák;

text sleduje: J. Kejzlarová

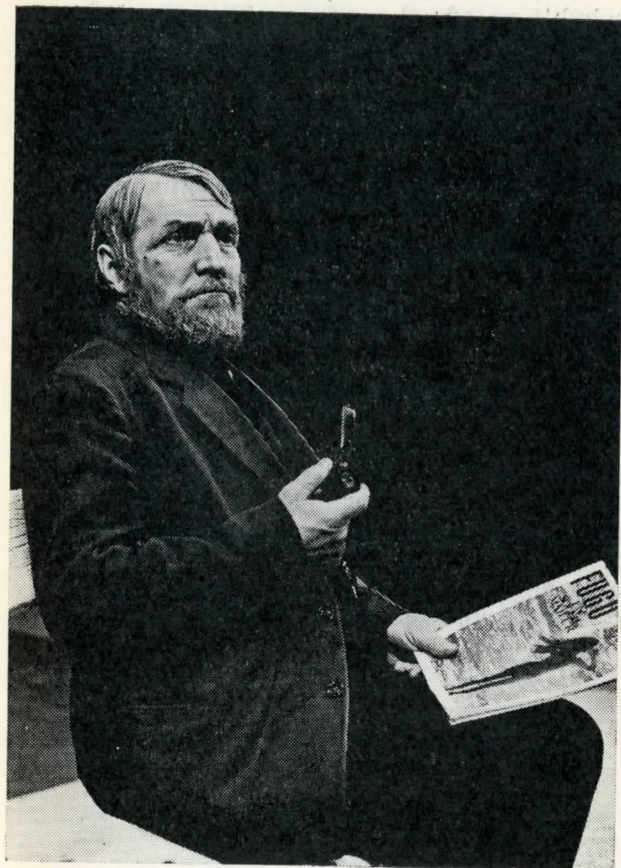
**JIRÁSKOVO DIVADLO — 7. SRPNA 1979
ÚTERÝ — 16.30 a 19.30 HODIN**

OSOBY A OBSAZENÍ

Ambra — EMILIE DYINTEROVÁ

Luigi — JOSEF HRUŠKA

Silvestr — JIŘÍ KUBINA

SOUBOR O SOBĚ

Historie divadelnictví v Červeném Kostelci je spjata již s počátkem devatenáctého století. První ochotnické představení se hrálo před 170 lety, tedy již v roce 1809, na popud silně vlastenecky založeného Františka Macha. — V roce 1864 byl založen a o rok později schválen „Spolek divadelních ochotníků v městysi Kostelci“. Ochotníci tehdy dokázali sehrát až 25 her do roka. Jejich stánkem se na 50 let stal hotel Praha. Po požáru této budovy se

uchýlili na různá místa a až v roce 1925 vybudovali za nadšené spolupráce celého města novou divadelní budovu. Od slavnostního otevření uvedli naši ochotníci až do dneška 280 her, které měly 382 repríz.

Soubor prošel postupným sjednocováním s dalšími spolky a od roku 1964, kdy byl ustanoven v Červeném Kostelci Spojený závodní klub ROH, je jeho součástí.

Soubor má asi 60 členů a uvádí dvě až tři premiéry v sezóně, které zpravidla několikrát reprizuje.

Soubor studuje i pořady malých jevištních forem k různým příležitostem. Usiluje o dobré divadlo, ať už z klasické či současné dramatické tvorby. Z posledních inscenací je nutné uvést alespoň Fidlovačku, Půlnoční přepadení, Sníh nad limbou, Meridián, Archanděl zlodějů, Jak přišla basa do nebe a inscenaci hry Tři na lavičce, se kterou se soubor zúčastnil Festivalu angažované a současné tvorby v Úpici v roce 1978, kde získal první místo.

-k-

SLOVO REŽISÉRA O HŘE

Hra italského dramatika Aldo Nicolaje, je hra o stáří, které se přes veškerou nepřízeň osudu nechce poddat, nechce složit ruce v klín.

Příběh má mnoho optimismu, krásných myšlenek, blouznivých vzpomínek na mládí postav a krásně vedené dialogy. Je to hra, ke které jsme všichni přistupovali s velkým respektem, s velkým zaujetím. Jsme si plně vědomi aktuálnosti otázky vztahu mezi stářím a mládím, a proto bychom touto inscenací chtěli promluvit z jeviště k tomuto palčivému problému.

Nejlépe to vystihují slova překladatele Nicolajovy hry, dr. Jana Makaria: „Zápas se stářím o to, aby se člověk udržel být člověkem, je těžká vysilující vojna, v níž všichni prakticky postupně ztrácíme zdraví, paměť, prestiž, autoritu

Vojna, kterou stárnoucí člověk vede především o to, aby si udržel místočko na výsluní lásky svých nejbližších a když ne lásky, tak alespoň trochu té pozornosti, porozumění, ohledů Je to problém světový, naléhavý a týká se každé společnosti.“

Jiří Kubina

LIDOVÉ DIVADLO — OCHOTNICKÁ SCÉNA
MĚSTSKÉHO KULTURNÍHO STŘEDISKA
VODŇANY

Patronát:

ELTON, n. p., NOVÉ MĚSTO n. Met.,
ZV ROH a hospodářské vedení

Frank Tetauer

ÚSMĚVY A KORDY

Režie: Jaroslav Dejl a František Zborník

Umělecká spolupráce:

Petr Hanus, člen činohry JD, j. h.

Hudba: Jiří Král a Karel Rychtařík

Scéna: Jaroslav Dejl

KLUB MLADÝCH DIVADELNÍKŮ,
SÁL RESTAURACE JEDNOTY
VELKÝ DŘEVÍČ

ÚTERÝ — 7. SRPNA 1979 — 19.00 HODIN

OSOBY A OBSAZENÍ

Tadeáš Vydra z Holovous

— MIROSLAV PROCHÁZKA

Petr Kos ze Zásady — FRANTIŠEK ZBORNÍK

Jiří z Humeného — ZDENĚK PLACHTA

magistr Ignát Múra — JAN HÁLA

Blažej Kulich — MIROSLAV VLČEK

Filip — JAROSLAV DEJL

Matěj Halaburda Ráj — FRANT. LUDAČKA

Marie — JAROSLAVA ŠIMÁKOVÁ

Magdaléna — ALENA HÁLOVÁ

Bětko — HELENA MIKEŠOVÁ

Kateřina Ostrovská — JARMILA CHÁNOVÁ

Technická spolupráce:

Bohumil Chán a Stanislav Plachta

KRÁTCE O INSCENACI

Na základě jednoduchého textu Tetauerovy hry, který jsme značně upravovali, a tradičního námětu — láska a problémy kolem ní — jsme se pokusili o rozvíjení situačního humoru, o co nejširší uplatnění gagů.

SOUBOR O SOBĚ

Soubor mladých ve Vodňanech začal pracovat v září roku 1974. První hrou, kterou nastudoval, byla *Moje žena — tvoje žena* A. Bandella. Představení ve stylu *commedia dell'arte* režijně vedli J. Dejl a F. Zborník. Na tuto inscenaci navázal soubor prací na textu A. G. Pugeta *Bláhový čas*. V té době kolektiv navázal spolupráci s režisérem Jihočeského divadla Milanem Fridrichem, který s ním spolupracoval na přípravě inscenace *Vampilovova Staršího syna*. Úspěšné představení bylo zařazeno do programu krajských přehlídek v Humpolci a Strunkovicích, kde vodňanský soubor mladých získal významné ocenění. Na dosavadní tradici, sice časově krátkou avšak inscenačně zajímavou, navázala práce na dalších představeních: R. Strahla *Jako pralidé* a H. Sachse *Kramářská nůše*. V tomto období soubor uvedl premiéru komedie Franka Tetauera *Úsměvy a kordy*, na jejíž přípravě se odborně podílel Petr Hanus, člen činohry Jihočeského divadla.

Soubor mladých dnes tvoří kolektiv asi dvanácti lidí různých profesí, kteří do Vodňan přijíždějí z různých míst Jihočeského kraje.

**DIVADELNÍ SOUBOR LUCERNA
KULTURNÍHO DOMU
HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY**

Patronát:

**ČKD, n. p., závod HRONOV,
ZV ROH a hospodářské vedení**

Vasilij Makarevič Šukšin

CHARAKTERY

(Dramatická kompozice A. Gončarova
na motivy povídek V. M. Šukšina)

Překlad: O. Uličný a F. Mareš

Režie: Zdeněk Pospíšil, j. h.

Asistent režie: P. Horáček

Scéna a kostýmy: K. Novotná

Hudební spolupráce:

V. Roleček, A. Zupka, M. Fišerová

**JIRÁSKOVO DIVADLO — 8. SRPNA 1979
STŘEDA — 16.30 a 19.30 HODIN**

OSOBY A OBSAZENÍ

**Matvěj Stěpanovič,
předseda kolchozu — V. KULHAN**

Alena, jeho žena — M. MARTÍNKOVÁ

Dusja, sekretářka — Z. ŠTANCOVÁ

funkcionář z okresu — J. FIŠER

**Benjamin Zjablikov,
obžalovaný — P. HORÁČEK**

**Alžběta Kiselevová,
jeho tchyně — M. FIŠEROVÁ**

Ivan — F. STRALCZYNSKÝ

majitel lázně a zahrady — L. ŽILKA

**jeho žena a dcera
— M. MARTÍNKOVÁ a I. KRIŠTOFOVÁ**

Seňa Gromov, traktorista — I. HELIKAR

Ivan Gromov, jeho bratr — J. FIŠER

Valerie Kovalevová — J. EICHLEROVÁ

strýc Jermolaj — P. GRÉGR

**Šurka a Věrka
— M. HORÁKOVÁ a J. EICHLEROVÁ**

Vasilij Jurjevič alias Vaska — P. HALAMKA

Griška — I. HELIKAR

Jermocha, hlídač — J. HENDL

Timofej Chud'akov,
vedoucí skladu — V. ROLEČEK

Polja Těpljašinová,
jeho bývalá láska — I. KRIŠTOFOVÁ

Chud'akovův tchán, taktéž považovaný
za sv. Mikuláše — L. ŽILKA

Jirka, žák 8. třídy — M. RYCHLÍK

Jefim Pjanych, skupinář — A. GIRGEL

Soňa, jeho žena — M. HORÁKOVÁ

Lékařka — Z. ŠTANCOVÁ

Andrej Jerin, truhlář — P. ZÁRUBA

Zoja Jerinová, jeho žena — B. ZÁRUBOVÁ

Pěťta, jejich syn — M. RYCHLÍK

Sergej Kulikov,
přítel Jerinových — I. HELIKAR

Hudební doprovod:

A. Zupka (balalajka), V. Roleček (housle),
F. Kvapil (kytara), O. Kmínek (harmonika),
J. Kára (kontrabas).

SLOVO O SOUBORU

Divadlo LUCERNA KDP bylo založeno 6. ledna 1975 několika mladými nadšenými lidmi, z nichž někteří jsou dosud členy divadla, a dnes již zesnulým režisérem Rudolfem Etteltem. Přes počáteční obtíže s prvním zřizovatelem a především s ujednacením koncepce další cesty divadla vznikl soubor, který od října 1976 přijal Kulturní dům hl. m. Prahy.

V té době divadlo stále ještě hledalo svou tvář. Navázalo spolupráci s brněnským režisérem Zd. Pospíšilem a ten pomohl oriento-

vat práci souboru k spojení slova, pohybu a hudby ve formě syntetického divadla.

Dnešní soubor má čtyřicet členů s věkovým průměrem kolem 26 let. Snažíme se bezprostředním pojetím a podáním rozdávat radost ze hry — z divadla, které spojilo svým kouzlem tolik lidí rozličných povah a povolání.

Součástí divadla je hudební skupina Aperitiv, která vystupuje i jako samostatné těleso.

Vedle Zd. Pospíšila, který kromě „Charakterů“ režíroval u nás ještě „Baladu pro banditu“, máme i režiséry, kteří vyšli z našich řad. M. Viktorina, který režíroval divácky velmi oblíbené „Písně sladké Francie“, nebo Jaromíra Kazdu, jenž nastudoval se souborem Dostojevského „Bílé noci“. Všechny naše současné inscenace jsou hrány v aréně, v kruhu uprostřed diváků. Tento způsob práce nám umožňuje bližší, těsnější kontakt s divákem, dává nové možnosti sdělení a vyjádření myšlenky.

Petr Horáček,
umělecký ved. div. Lucerna KDP

VASILIJ ŠUKŠIN: CHARAKTERY

Povídky V. Šukšina zdramatizované pod názvem „CHARAKTERY“ A. Gončarovem a scénicky dotvořené hostujícím režisérem Zd. Pospíšilem z brněnského Divadla na provázku, měly v této úpravě premiéru 11. 6. 1978 v pražské Malostranské besedě v podání souboru Lucerna KDP.

Šukšinovo dílo samo není u nás neznámé. Jeho přínosem je předešim to, že píše o současných lidech. Zná své postavy a prostředí zblízka, a má je rád. Proto nepostrádají jeho příběhy vedle vtipnosti a poutavosti ani pochopení a laskavý humor. Dramatizátorům a inscenátorům vychází vstříc svými situacemi, jazykem, smyslem pro detail, povahovými kontrasty. Zároveň jim však klade do cesty určitá úskalí, jímž se zkušený Pospíšil dokázal vyhnout.

Šlo nám o to, zachovat autorovu oscilaci mezi komikou a tragikou, lyrikou a vážným zamyšlením a nezbrousit při tom jemné duhové plošky do roviny, jež by už barvy neodrážela. Šlo nám též o to, najít český ekvivalent pro hovorovou řeč Šukšinových postav, a choulostivé situace, počínaje rámcovým projednáváním stížností tchýně, zetěm zatlučené z trestu na záchodě, předvést bez laciného nevkusu a vulgárnosti.

Na domácí scéně se inscenace soustřeďuje kolem víceúčelové budky přímo mezi diváky. Herci hrají většinou víc úloh, aniž by cítili potřebu se příliš vnějškově proměňovat.

Rytmus a spád inscenace je podpořen hudbou. Ruské a sovětské melodie vytvářejí přechody mezi jednotlivými příběhy a jsou neodmyslitelnou součástí inscenace.

Dr. Jaromír Kazda,
dramaturg divadla LUCERNA

**MALÁ SCÉNA
LIDOVÉ ŠKOLY UMĚNÍ A PKO
V GOTTWALDOVĚ**

Patronát:

**OKRESNÍ PODNIK SLUŽEB NÁCHOD,
ZV ROH a hospodářské vedení**

Carlo Gozzi

**KRÁL
JELENEM**

Režie, scéna a kostýmy: Antonín Navrátil

Světla: František Dvorský, Zdeněk Malota

Zvuky: Vít Ševčík

**JIRÁSKOVO DIVADLO — 9. SRPNA 1979
ČTVRTEK — 16.30 a 19.30 HODIN**

OSOBY A OBSAZENÍ

Deramo, král — DUŠAN HŘEBÍČEK

Dottore, první ministr — JOSEF KUNDERA

**Clarise, jeho dcera — MARCELA VYORALOVÁ
— JITKA KOMOROVÁ**

Pantalone, druhý ministr — ZBYNĚK VYBÍRAL

**Angela, jeho dcera — IVANA ŠIMKOVÁ
— HANA MIKLOVÁ**

**Coviello, jeho syn — DAVID BAŽURA
— ZDENĚK KUNDERA**

Brighella — MICHAL PREININGER

**Smeraldina, jeho sestra — DAGMAR DĚDKOVÁ
— HANA TEJKALOVÁ**

Trufaldino, její milenec — JAN IMRÝŠEK

Pulcinella, sluha — LIBOR VACULÍK

Sbor pulcinellů:

JANA PŠENČÍKOVÁ, REGÍNA KOŠTUŘÍKOVÁ,

JANA GARLÍKOVÁ, ZDENA KOVÁŘOVÁ,

KAMIL SPÁČIL, MICHAL MAŠEK,

PAVLÍNA CHLOPČÍKOVÁ,

JITKA KOMOROVÁ, HANA MIKLOVÁ,

ZDENĚK KUNDERA, HANA TEJKALOVÁ

SLOVO O HŘE

Pan Carlo Gozzi to neměl lehké, stál proti němu pan Goldoni — a to byla kapacita už tenkrát. A navíc pracovali oba na tématech z commedie dell'arte. Ať se měli rádi nebo ne, zůstalo po obou v kulturní pokladnici hodně. Předkládáme vám jednu perlu v divadelním náhrdelníku paní historie. Perlu ze staletého období éry světového divadla commedie dell'arte. Éry plné ustálených typů, děděných z otců na syny a ovlivňujících divadlo dodnes.

Bylo to divadlo plnokrevné, barevné, nosné, nedeformované šlechtictvím, či jinými ctvími. Divadlo veskrze lidové — a to je jeden z hlavních důvodů proč jsme si tuto hru vybrali k inscenování. — Přejeme vám příjemnou zábavu a sobě vaši shovívavost, potřebnou pro amatérské divadlo, aniž bychom chtěli mírnit vaši náročnost.

SLOVO O SOUBORU

Je tomu letos plných deset let, kdy při Parku kultury a oddechu v Gottwaldově vznikl divadelní soubor Malá scéna. Jeho první členové se s nevšedním nadšením pustili do obětavé práce a právě v této sezóně uvedli devět premiér. Mezníkem působení mladého divadelního souboru se stal rok 1971, kdy bylo divadlo pro rozsáhlé adaptační práce mimo provoz a byl to také tentýž rok, v němž se ujal dramatického odboru LŠU Antonín Navrátil — jeho zásluhou se v tomto období začíná utvářet nová koncepce souboru Malá scéna. Ještě pracují původní, starší členové souboru, ale na jeviště poprvé přicházejí i ti mladší, kteří jsou cílevědomě vychovávaní v LŠU. A tak v roce 1973 vzniká ideální spojení Parku kultury a oddechu a lidové školy umění.

Stále konkrétnější podoby nabývá záměr režiséra všech inscenací Antonína Navrátila, „o divadle pro děti, o dětech a s dětmi“. — A tak od roku 1975 pracuje pouze s dětskými herci — velké zázemí nachází v početné základně dětí literárně dramatického odboru LŠU. První inscenací, která byla nastudována v tomto dětském obsazení, byla hra Jaroslava Bařinky a Petra Botíka Smrt na hrušce, která měla premiéru 8. února 1976. S tímto představením se soubor znamenitě uvedl na 47. Jiráskově Hronově, kde získal významné ocenění.

A pak pokračovala práce souboru na přípravě řady úspěšných inscenací, jimž bylo uděleno mnoho cen a poct.

Důležité ovšem je, že Antonín Navrátil kladl na členy souboru stále vyšší a náročnější požadavky, celá dramaturgická práce má jednotnou koncepci, která propůjčuje mladému souboru tak charakteristickou tvář.

Pro kolektiv je typický bezprostřední kontakt s publikem, jenž je násoben novou formou — besedami s diváky po představení. Diskuse se setkávají s nebývalým zájmem a ohlase, protože jsou poutavé a přitažlivé.

Oba zřizovatelé, PKO a LŠU v Gottwaldově věnují také pozornost práci politickospolečenské. Soubor nastudoval tři scénická pásma u příležitosti významných výročí, s nimiž účinkoval při nejrůznějších příležitostech. Rovněž agitky, vytvářené členy souboru, jsou vítaným pomocníkem mnoha společenských organizací, které jich v hojné míře využívají.

Gottwaldovská Malá scéna je od první sezóny pravidelným hostem na přehlídkách nejrozdílnějších typů, za mnohé uveďme krajskou přehlídku v Napajedlích, festival v Luhačovicích, festival mladého amatérského divadla v Poděbradech, celoslovenskou přehlídku Palárikova Raková a mnohé další. Malá scéna reprezentovala naše mladé amatérské divadlo také na zahraničních zájezdech do Maďarské lidové republiky, NDR a Velké Británie. Stala se však také několikrát hostitelem zahraničních souborů — například Srbského divadla z Budyšina a souboru Greenwich Young people Theatre.

**DIVADELNÝ SÚBOR
ZK ROH TESLA
LIPTOVSKÝ HRÁDOK**

Patronát:

**STAVOSTROJ, n. p. NOVÉ MĚSTO nad Metují,
ZV ROH a hospodářské vedení**

Ján Solovič

POZOR NA ANJELOV

(Tragikomédia v štyroch dejstvách)

Réžia: dr. Ivan Šenšel

Asistent réžie: Michal Chomo

Výtvarníčka: Ľubomíra Šenšelová

Rečová spolupráca: Vlasta Frniaková

Hudobná spolupráca: Katarína Dundeková

Zvuková spolupráca: Ing. Jirí Srba

Vedúca inscenácie: Irena Borošová

**JIRÁSKOVO DIVADLO — 10. SRPNA 1979
PÁTEK — 16.00 a 19.00 HODIN**

OSOBY A OBSADENIE:

Laurencius Mezofanti,
riaditeľ múzea — **GEJZA GLEVITZKÝ**
Zitka, jeho manželka — **BOŽENA ŠTREITOVÁ**
František Oštara,
riaditeľ EŠU — **VLADIMÍR RÁDY**
Jozefína, jeho manželka — **VIERA JURIŠOVÁ**
Adam Vilkovič, vedúci odboru
kultúry ONV — **JOZEF KRAJČOVIČ**
Betka Oráčová,
pracovníčka múzea — **ELENA PETRÁŠKOVÁ**
Martin Novák,
pracovník Doprastavu — **Ing. JÁN ŠENŠEL**
Ruženka, učnica
zo Zelovocu — **JANA PETRÁŠKOVÁ**
Dr. Štefan Bohdan, CSc,
pracovník SUPSOP-u — **IVAN MACKO**

Inšpicientky:

Viera Šenšelová, Ľudmila Glevitzká;
šepktárky: Ľub. Šenšelová, Marta Vanková;
zvuky: Ing. Jiří Srba, Pavel Sochor;
svetlá: Ladislav Slosiar, Ľubomír Juriš;
účesy: Margita Glavová;
rekvizity: Emília Mrlianová;
šatnica: Vlasta Vanková;
organizačné služby: Mária Búziková;
technická skupina: vedúci Ján Mrlian;
Oto Búzik, Oto Cibula, Ivan Krivoš,
Jozef Páluš, Miloš Pepich, Pavel Piovarči,
Ivan Šenšel.

SLOVO O SÚBORE

Súbor vznikol roku 1957, odvtedy pracuje systematicky — naštudoval a uviedol za ten čas 39 premiér, z toho 24 celovečerných hier. Odohral ich pred vyše 100 000 divákmi 467 krát do konca júna 1979. Zúčastnil sa — okrem 6 významných festivalov (Divadelný Máj v Krnove, Palárikova Raková a i.), 11 krát kraj-

ských prehliadok, 9 krát vystúpil na celoslovenskej prehliadke, podnikol 4 zahraničné zájazdy. Za svoju činnosť získal súbor celý rad uznání — najvýznamnejším je Plaketa G. F. Belopotockého. Významné ocenenia majú aj jednotlivci — okrem rovnakej plakety je to čestný titul Vzorný pracovník kultúry, Tylov odznak, čestné uznanie ZDOS aj SČDO.

Od roku 1966 (Nušičovi „Truchliaci pozostalí“) zameriava sa kolektív na pokusy o moderné, syntetické divadlo nadsádzky, paraboly. Získal si takýmito inscenáciami celý rad úspechov, aj celý rad problémov. Pracuje výlučne vlastnými silami. Hoci s ním niekoľkokrát pracovali profesionáli ako poradcovia a inštruktori, v réžii aj v scénografii pracuje výlučne svojimi vlastnými silami.

A tak súbor celou svojou činnosťou chce prehovoriť ku dvom otázkam do diskusie o súčasnom divadle — o experimente na ochotníckej scéne a o práci profesionálov v ochotníckych súboroch.

SLOVO REŽISÉRA O HRE

Súboru trvalo 19 rokov, kým sa prvý raz dostal do Hronova — bolo to roku 1976 s Hollého „Geľom“. O dva roky vystúpil s Gozziho hrou „Kráľ jeleňom“. A tohto roku prichádza po tretí raz. Pravda, okolnosti sú podstatne iné. Jeho Hollý i Gozzi pokusmi, výbojmi, v súťažných vystúpeniach poriadne rozvírili hronovskú hladinu. Súbor sa spodobnými problémami mieni potýkať aj naďalej, ale cíti potrebu systematicky sa vracieť k základom realistickeho a psychologického divadla. A tak sa tohto roku pokúsil priniesť na javisko súčasné problémy súčasných ľudí. Siahol po najnovšej hre protagonistu súčasnej slovenskej dramatickej literatúry, zasl. umelca Jána Soloviča „Pozor na anjelov“. Nebolo to pre súbor jednoduchou vecou naraz rozprávať normálne, normálne chodiť po javisku a pod. Nebolo to jednoduché pokúsiť sa tlmočiť divákovi problémy preťažených verejných funkcionárov, rezignujúcich intelektuálov a nie vždy taktnej a solídnej mládeže. Boril sa však s problémami poctivo — a ak sa mu dostalo tej cti, že môže v Hronove reprezentovať slovenské ochotníctvo a súčasnú slovenskú hru, je to vysoké významenie a veľká zodpovednosť. Svojimi skromnými silami by sa chcel súbor vynasnažiť stať sa hodným tejto dôvery a pocty.

MIMODIVADELNÍ PROGRAM

49. JIRÁSKOVA HRONOVÁ

**sobota 4. 8. 1979 — náměstí,
před divadlem A. Jiráka**

**15.00 až 16.00 — koncert Dechového orchestru
SZK ROH Náchod**

neděle 5. 8. — 16.30

**koncertní vystoupení skupiny FORUM,
NKS Náchod**

pondělí 6. 8. — 16.30

**koncertní vystoupení skupiny KŘÍŽOVATKY,
ZK ROH Kvasiny**

úterý 7. 8. — 16.30

**koncertní vystoupení Estrádní skupiny
JKP Mír Jaroměř**

středa 8. 8. — 16.30

**koncertní vystoupení Staropadolské dechovky
ZK ROH MAJ Hronov**

čtvrtek 9. 8. — 16.30

**koncertní vystoupení Dechového orchestru
ZK ROH B. Němcové Česká Skalice**

pátek 10. 8. — 16.30

**koncertní vystoupení skupiny PENETRACE,
ZO SSM Tepna 03 Náchod**

**Každý večer — 4. 8. až 10. 8. včetně se konají
na přírodním pódiu v Jiráskových sadech**

FILMOVÁ PŘEDSTAVENÍ

Začátky ve 21.00 hodin.

koncertní vystoupení skupiny
koncertní vystoupení skupiny
koncertní vystoupení skupiny
koncertní vystoupení skupiny
koncertní vystoupení skupiny
koncertní vystoupení skupiny
koncertní vystoupení skupiny
koncertní vystoupení skupiny
koncertní vystoupení skupiny
koncertní vystoupení skupiny

49. JIRÁSKŮV HRONOV — programová brožura —
 Vydal: Přípravný výbor 49. Jiráskova Hronova — Re-
 dakce, grafická úprava: Milan Marek — Obálka: Ivo
 Švorčík — Náklad: 1000 ks — Vytiskly: Východočeské
 tiskárny, provoz 13, Hronov — Cena: 4,— Kčs.
 Povoleno odborem kultury VČ. KNV pod čj. kult/589/79/b

